

Bút ký
Chủ đề: QH30-T4Đ
Tác giả: Vũ Văn Lộc
Bài Phỏng vấn: Phạm Phú Nam

BÀ PHAN THỊ MINH YẾN, BÀ LÀ AI?

Lời giới thiệu: Trong khi đang chuẩn bị cho ngày mừng Mother's Day vào ngày Chủ Nhật 8 tháng 5 tại phòng hội quận hạt Santa Clara, 70 West Hedding Street. San Jose, chúng tôi xin mời quý vị nghe một câu chuyện tiêu biểu về một người Mẹ Việt Nam thời chính chiến.

Không phải vì bà mẹ có tên tuổi và danh tiếng này làm nên câu chuyện của chúng tôi hấp dẫn lôi cuốn, nhưng thật sự lời kể trung thực của Bà làm cho biết bao thính giả ái mộ, đã nghe và xúc động, rồi chuyển tiếp đến nhiều người khác cùng nghe.

Dân Sinh Media rất Hân hạnh được Bà tin nhiệm kể chuyện trực tiếp, sau đó có rất nhiều cơ quan truyền thông, đặc biệt các trung tâm âm nhạc tiếp xúc xin phỏng vấn, mời lên sân khấu vinh danh, và làm phim nhưng Bà đều khước từ, do đó đây là những lời duy nhất của Bà dành cho Dân Sinh Media, dành cho nhu cầu lịch sử Ngàn Người Viết do Dân Sinh Media thực hiện trên nguyên tắc phục vụ cộng đồng.

Xin được mời quý vị nghe.

Phạm Phú Nam.

Từ một nữ sinh trường đằm kiêu sa, thành bà Tướng đầy quyền, rồi thế thời đổi thay thành thợ hớt tóc 30 năm dài để nuôi 4 người con nên người mang tên QUANG, MINH, CHÍNH, ĐẠI, đặt tên theo tâm niệm của người chồng chiến binh một đời anh dũng.

Đó là Bà Phan Thị Minh Yến, phu nhân Tướng Lê Nguyên Vỹ, vị tướng tư lệnh Sư Đoàn 5 Bộ Binh Quân Lực VNCH, một trong 5 vị tướng Miền Nam đã tuần tiết để nêu cao khí phách anh dũng và đề gìn giữ danh dự của một quân đội vừa mới thua trận trong biến cố 30/4/1975...

...Vào năm 1954, cô Phan Thị Minh Yến còn rất nhỏ, nhà ở Cầu Đất, Hải Phòng bắt đầu theo cha mẹ di cư vào Nam. Cô gái Bắc Kỳ nhỏ nhỏ được gia đình cho học chương trình Pháp tại Sài Gòn và đã có câu chuyện tình từ năm 17 tuổi. Khi được 19 xuân xanh thì chính thức lập gia đình với một anh Đại úy Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa.

Lúc đó là mùa Xuân năm 1964. Chàng hơn nàng 10 tuổi.

Nhưng trước sau cô Yến chỉ có một mối tình từ khi biết yêu cho đến lúc thành hôn. Tiếp theo là 10 năm làm vợ lính thời chinh chiến. Rồi bắt đầu làm mẹ. Những đứa con lần lượt ra đời. Các cháu Quang, Minh, Chính, Đại. Ba đứa con trai đầu lòng đặt tên với niềm tự hào của người cha cương trực sống trong một hoàn cảnh đất nước nghiêng ngả. Nhưng cô Út bé bỏng, xinh đẹp chỉ được gọi là em Đại ở trong gia đình. Khi ở ngoài lớp học thì đây là cô nhỏ Tường Vi của bà mẹ Hải Phòng.

Suốt thời gian thơ ấu, người cha đi chinh chiến đêm ngày. Các con phần lớn sống gần gũi và trông cậy vào mẹ. Tuy nhiên, hình ảnh người cha quân đội vẫn là chỗ dựa tinh thần mạnh mẽ cho cả mẹ con.

Tháng 4 năm 1975, bà mẹ 29 tuổi dẫn 4 con từ 6 tuổi đến 10 tuổi di tản qua Hoa Kỳ. Người chồng chỉ huy đơn vị nên không có cơ hội tiễn chân vợ con. Lần chia tay sau cùng mà vợ chồng không biết là lần vĩnh biệt. Anh đã ra đi vào miền vĩnh cửu khi quân đội tan hàng. Không một mảnh khăn tang. Không một giọt nước mắt. Vợ con cũng không hề biết tin về cái chết của người thân yêu. Năm đó chưa 30 tuổi, cô Phan Thị Minh Yến trở thành góa phụ ở vậy nuôi con cho đến năm nay 2008 vừa đúng 33 năm.

Qua Hoa Kỳ, một mẹ và 4 con nhỏ, Minh Yến bắt đầu bằng nghề cắt tóc. Cố gắng tự lập nuôi con. Vừa làm mẹ, vừa làm cha. Từ nữ sinh trường đầm ở Sài Gòn, trở thành vợ lính sống cảnh gia binh, rồi trở thành góa phụ.

Sau bằng ấy năm trời, các con đã trưởng thành, tốt nghiệp đại học, có cháu nội cháu ngoại. Hỏi rằng bây giờ chị làm gì? Còn làm gì nữa. Trước sau cũng chỉ làm một việc cắt tóc chải đầu.

Nhưng nghề chính là vừa làm cha vừa làm mẹ.

Làm mẹ thì cũng dễ vì đã làm mẹ từ Việt Nam. Nhưng làm cha cho những đứa con trai ở Hoa Kỳ mới thật khó. Tất cả đều phải quyết định một mình. Không bàn với ai được. Ba đứa con trai ở tuổi niên thiếu tại miền đất lạ. Biết bao nhiêu là khó khăn. Chuyện học hành, chuyện sinh sống, chuyện yêu đương của các cháu rồi đến chuyện hôn nhân. Cái gì cũng là chuyện của các con.

Khi được hỏi rằng thế chị làm ở tiệm tóc thì làm chủ hay làm thợ. Được trả lời rằng trước sau chỉ làm công mà thôi. Đã bảo rằng nghề chính là làm mẹ, nếu bọn ba mở tiệm, e rằng không có đủ thì giờ trông nom lũ nhỏ.

Hỏi rằng đi làm như vậy có gặp những điều gì khó chịu không. Trả lời rằng lúc đầu cũng thấy tủi thân lắm. Nhưng rồi thì cũng phải nhịn nhục cho quen đi. Và lại, ở đây cũng không ai biết hoàn cảnh mình ra sao nên cứ việc mình, mình làm. Cũng thi lái xe, cũng lấy bằng, cũng tìm đường đi học nghề, đi làm và nuôi con. Vâng, việc chính là nuôi con.

Chị có buồn giận về chuyện anh nhà đã không đi được vào năm 1975 hay không” Trả lời rằng thì anh nghĩ coi, ai mà chả muốn có vợ có chồng. Các con muốn có đủ cha mẹ. Nhưng phần số đã như vậy thì mẹ con phải sống sao cho phải đạo với sự hy sinh của ông nhà tôi. Ông ấy mà còn thì cũng chỉ muốn cho các con của chúng tôi được học hành tốt nghiệp đại học, rồi dựng vợ gả chồng cho các cháu như bây giờ gia đình tôi đã được như vậy.

Ngoài việc hãnh diện về chuyện con cái, bà mẹ gốc Hải Phòng còn kể thêm với niềm hào hứng đặc biệt. Đó là mối liên hệ với mẹ chồng.

Số là ngay sau khi di tản qua Hoa Kỳ, gia đình được tin chồng chết nên đã tìm cách báo về Bắc cho bà mẹ già biết tin. Tội nghiệp chưa. Ông nhà tôi, lời chị Yến, cũng di cư vào Nam từ 54, mẹ con xa nhau 21 năm không liên lạc. Bây giờ bà cụ mới biết tin con dâu và các cháu ở Mỹ thì đồng thời cũng biết tin con trai đã qua đời.

Những năm đầu ở Hoa Kỳ cũng rất chật vật nên không tiếp tế được nhiều. Những năm sau này bắt đầu gửi tiền về miền Bắc cho bà cụ. Chính tôi là con dâu mà chưa hề biết mặt mẹ chồng. Đến khi liên lạc được thì chồng đã chết. Gia đình tôi và các cháu tiếp tục liên lạc về Bắc. Mấy năm gần đây cụ vào Nam gặp các bà chị tôi rồi thu xếp cải táng đưa di hài nhà tôi về Bắc. Xong công việc quan trọng, cụ mới qua đời mấy năm gần đây.

Vâng, thưa quý vị, tôi vừa kể hầu quý vị một câu chuyện của bà mẹ Việt Nam trong nghĩa vụ thay chồng làm cha thời hậu chiến kéo dài hơn 30 năm tại Hoa Kỳ. Một người thiếu nữ 10 năm làm vợ nhưng đã có đến 30 năm vừa làm cha, làm mẹ, và làm dâu hàm thụ qua thư tín.

Cũng suốt 33 năm tại Hoa Kỳ, với vốn liếng Pháp văn và Anh ngữ của trường Đầm Sài Gòn, trước sau bà cũng vẫn chỉ là cô Yến làm tóc tại Hoa Kỳ. Bởi vì, người phụ nữ Việt Nam đơn giản này đã có một nghề cao quý vô cùng mà bà phải hết lòng theo đuổi. Đó là nghề làm mẹ. Do đó Ngày Của Mẹ hàng năm sẽ là ngày đặc biệt đối với những đứa con của bà.

Và mỗi năm, ngày tang 30 tháng 4 cũng là ngày giỗ bố của đám nhỏ. Bà mẹ Việt Nam tổ chức giỗ chồng bằng âm lịch nhưng vẫn dặn con vào ngày cuối tháng 4, dù ở đâu cũng phải dành cho bố những giây phút tưởng niệm.

Bởi vì thân phụ của các cháu đã chết đúng ngày 30 tháng 4 năm 1975. Tên ông là Lê Nguyên Vỹ, người Sơn Tây, Bắc Việt, chết tại Lai Khê miền Đông Nam Phần.

Ngày nay, tại ngôi đình làng cũ tỉnh Sơn Tây có thờ bài vị của tướng công Lê Nguyên Vỹ, Tư Lệnh Binh Đoàn Số 5 của quân đội Sài Gòn. Ông đã tự sát vào ngày đất nước thống nhất và hòa bình.

Đó là cách ghi nhận của người đồng hương Sơn Tây với một chút tự hào. Và hình ảnh của ông vẫn trong lòng các con Lê Nguyên Quang, Lê Nguyên Minh, Lê Nguyên Chính và con gái út Lê Nguyên Đại Tường Vi tại miền Virginia Hoa Kỳ.

Đối với lũ trẻ Quang Minh Chính Đại, ba trăm sáu mươi lăm ngày, ngày nào cũng là Ngày Của Mẹ./.

Vũ Văn Lộc
(Nguồn: *Fb Kim Anh*)

*Nguồn: Internet eMail by **nguyenvinhgocong** chuyển*

*Đăng ngày Chúa Nhật, May 1, 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*